

modning bestemme, hvem der skal have forældremyndigheden, indtil der foreligger en dom, der kan fuldbyrdes. Efter § 19, som vedrører forældre, der har fælles forældremyndighed, kan justitsministeren eller den, der bemyndiges hertil, midlertidigt tillægge en af forældrene forældremyndigheden alene. Bestemmelsen gælder, hvis der er risiko for, at den ene af forældrene vil bringe barnet ud af landet og derved foregribe en afgørelse om forældremyndigheden. Endvidere kan de sociale myndigheder gribe ind, hvis det af hensyn til barnets velfærd må anses for absolut påkrævet at ændre barnets anbringelsessted, jf. herved bistandslovens § 123, stk. 1.

§ 19 udelukker, at der træffes en midlertidig afgørelse efter nogen af de nævnte bestemmelser, når der i medfør af § 10 er fremsat anmodning om tilbagegivelse af barnet. Samtidig kan der være ganske særlige behov for at træffe midlertidige bestemmelser, f.eks. fordi barnet ikke har særlig tilknytning til Danmark, og fordi der på grund af sagerne internationale karakter kan opstå forsinkelser under deres behandling. Derfor er det fundet nødvendigt med en særregel, som tilgodeser disse behov. Kompetencen foreslås tillagt fogedretten, der i forvejen har sagen under behandling.

Efter *stk. 1* kan fogedretten efter anmodning bestemme, at barnet, under en sag efter § 4 eller § 10, stk. 1, skal anbringes hos en af forældrene eller på et neutralt sted ved de sociale myndigheders foranstaltning, når dette findes påkrævet. Afgørelsen vedrører alene barnets opholdssted og er uden retlig betydning for forældremyndigheden. Anmodning kan fremsættes, og afgørelse kan træffes på ethvert tidspunkt, efter at tilbagegivelsesanmodningen er videregivet til fogedretten. Beslutning om anbringelse kan kun ske, hvis det findes påkrævet, og derved er det præciseret, at bestemmelsen har et begrænset anvendelsesområde. Betingelsen må anses for opfyldt, hvis det kan antages, at barnet vil kunne lide overlast eller sættes i en utålelig situation, såfremt en afgørelse ikke træffes. Afgørelsen vil også kunne anses for påkrævet, hvis den skønnes nødvendig for at sikre barnets tilstedeværelse. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis der fremkommer oplysninger om, at den, som har barnet hos sig, kan forventes at ville skjule det eller påny bortføre barnet til udlandet.

Fogedretten kan bestemme, at barnet skal anbringes hos en af forældrene eller på et neutralt sted. Muligheden for anbringelse under sagens behandling er ny i dansk ret. Træffer fogedretten en beslutning om anbringelse på et neutralt sted, skal anbringelsen ske ved de sociale myndigheders foranstaltning. Det er alene de sociale myndigheders kompetence at afgøre,

hvor barnet skal anbringes, men det må antages, at dette normalt vil ske på institution.

Stk. 2 fastsætter, at fogedrettens afgørelse om, hvor barnet skal opholde sig under sagen, skal træffes ved kendelse. Fogedrettens afgørelse er således juridicel og dermed undergivet retsplejelovens almindelige appelregler, jf. retsplejelovens § 536, stk. 4, således at afgørelsen kan påkæres til landsretten.

Der er ikke i lovudkastet nogen bestemmelse om midlertidig samværsret, idet myndighedslovens §§ 24 og 25 finder anvendelse. Statsamtet har derfor mulighed for efter anmodning at træffe bestemmelse om samværsret. Ved fastsættelsen af vilkårene for samværsrettens udøvelse må statsamtet være opmærksom på, at det kan være nødvendigt at træffe særlige foranstaltninger for at hindre, at den af forældrene, der skal have samværsret med barnet, skjuler barnet, forsøger at bortføre det eller optræder på en måde, der kan være til skade for barnet.

Til § 18

Til *stk. 1*

Som det fremgår af § 12, stk. 1, gennemføres fuldbyrdelse i henhold til konventionerne af fogedretten. § 18, stk. 1, fastsætter, at retsplejelovens almindelige regler om gennemtvungelse af andre krav end pengekrav i retsplejelovens kapitel 45, 46 og 48 finder anvendelse, hvis ikke andet følger af denne lov.

Retsplejelovens kapitel 45 indeholder regler om grundlaget for tvangsfuldbyrdelse. I retsplejelovens kapitel 45 er det formentlig alene § 483, der har selvstændig betydning. Efter § 483 kan bestemmelser om forældremyndighed eller udøvelse af samværsret, jf. § 478, stk. 1, nr. 3, fuldbyrdes straks, medmindre fuldbyrdelsesfrist er fastsat af statsamtet eller indeholdt i vilkårene.

Kapitel 46 i retsplejeloven indeholder nærmere regler om fremgangsmåden ved tvangsfuldbyrdelse. Værnetingsbestemmelserne i § 487 finder anvendelse. Anmodning kan herefter indgives der, hvor den person, som fuldbyrdsretten rettes mod, har hjemting, jf. retsplejelovens § 487, stk. 1, nr. 1, eller der, hvor barnet opholder sig, jf. retsplejelovens § 487, stk. 1, nr. 4. Reglen i § 488 om oplysningspligten ved indgivelse af anmodningen viger for lovudkastets §§ 13-15, dog således at der må kunne kræves yderligere oplysninger, hvis det skønnes nødvendigt, jf. herved § 488, stk. 1, 1. pkt. Opfyldes oplysningspligten ikke, vil sagen blive afvist, se § 489, jf. dog § 488, stk. 3. Reglerne i §§ 491-499 om berømmelse, udeblivelse, indkaldelse, politibistand etc. finder anvendelse. Det samme gælder § 500 for så vidt angår den, som fuldbyrdsretten rettes mod. For den, der har fremsat anmodningen,